

Öğretmenlik, ilk çağda insanların toprağa yerleşip kentler kurduğu bir tarih aralığında ortaya çıkmış. O zamanın öğretmenleri, soyluların çocuklarına dua, okuma yazma hesap ve devlet yönetimi hakkında çeşitli kurallar öğretin birer elemanmış. Uygarlık geliştikçe okul herkes için bir hak ve ihtiyaç haline gelmiş, öğretmenler çoğalmış ve işleri de karmaşıklaşmış.

Öğretmenlik, her dönemde ve her toplum için saygın bir meslek olmuştur. Bunun nedeni diğer bazı meslekler gibi çok para getirmesi değil. Doğrudan doğruya insan yetiştirme mesleği olduğu için hem öğrencilerinin manevi dünyasında önemli bir iz bırakmalarından, hem de çocukların velileri için onların yapamayacağı önemli bir uzmanlık işi yaptıklarından.

Öğretmenler, toplumdan saygı görmeye alışkınlırlar ve bunun beklentisi içindedirler. Kendileri de öğretmenlerini unutmazlar. Zaten bu sanatı esas olarak onlardan almışlardır ve kendilerinden sonraki öğretmen kuşaklarına aktarırlar.

Ben, bu mesleğin bir mensubu olmaktan çok mutlu oldum ve bununla da gurur duydum. Ülkemizin siyasi çalkantıların içinde bulunduğu bir dönemlerde öğretmenlik yaptım. (1964-1967), (1970-1971), (1974-1977), (1978-1983), (1986-1993) Parantezlerin dışında kalan dört zaman diliminin ikisinde öğrenim için, ikisinde de hapislik ve 1402 ile meslekten temelli uzaklaştırıldığım için yedi yıl içim yana yana sınıftan ve öğrencilerden uzak bırakıldım.

Hayatımda beni en çok üzen, rencide eden, cezaevinde görevli bir er tarafından bana söylenen tek bir cümledir.

1971'de, Mamak Ceza ve Tutukevine atıldığım günlerden birinde, koğuştakilerle birlikte havalandırılmaya çıkarılırken gözaltında birkaç gün birlikte kaldığımız koridorda bekletilen bir arkadaşın yanından geçiyorduk. Ona hafifçe gülümseyerek lisanı hal ile selam verdim. Bize nezaret etmekte olan eli coplu erlerden biri sertçe:

— Önüne bak lan! diye beni azarladı.

Tabii, kendisine yanıt vermeyerek yürüdüysen de bu söz yüreğime taş gibi oturdu! “Lan!” ha!

“ÖNÜNE BAK LAN!”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 25 Kasım 2015 07:32 -

Ben, Zeki öğretmen: Sınıfta, okul koridorlarında öğrencilerin cıvı cıvı “Öğretmenim, öğretmenim!” diye çevresini sardıkları. Öğretmenlik yaptığım çarşılarından geçerken esnafın “Hocam, buyur bir çayımızı iç!” dedikleri Zeki Öğretmen...

Ben öğretmenliğe 1964'te başlamıştım. Bu er, 20'li yaşlarında olmalıydı. İlk okuttuğum çocuklar şimdi bu yaşlardaydı. Sanki şimdi bunlardan biri elindeki coptan ve o copu eline tutuşturanlardan güç alarak bana “lan!” diye hitap ederek içimde derin bir yaranın açılmasına neden oluyordu. O benim öğretmen olduğumu elbet de bilmiyordu. Bilse de kendisi için fark etmeyecekti, çünkü kendisine teslim edilen bu insanların hepsi ya yüksek öğrenim yaparken ya da yüksek öğrenimi bitirdikten sonra çeşitli mesleklere mensup iken buraya getirilmişlerdi. Onun gözünde ise yalnızca sayı ile kendisine teslim edilmiş bir grup suçlu idik.

Havalandırmaya çıkınca bir köşeye çömeldim. Başımı ellerimin arasına alıp derin derin düşünmeye başladım. Arkadaşlar durumumum farkına vardılar ve üzüntümün nedenini sordular. Söyledim. “Aman, aldırma!” diye beni teselli ettiler.

2015 yılının 24 Kasım öğretmenler gününde sizlere iletmeye değer gördüğüm bir sürü ileti içinde bunu seçmemin nedeni, öğretmenlere “Önüne bak lan!” diyenlerin hiç eksik olmayışını hatırlatmak içindir. Bugün öğrencilerimizin ve halkın öğretmenler için besledikleri gerçek saygı duygularının tamamen tersi olarak, öğretmenler için söyledikleri parlak sözlerine rağmen, ister ellerinde bir cop, ister altlarında bir toma olsun, isterse bir mikrofon ele geçirsinler, biz öğretmenlerden hep önümüze bakmamız istiyorlar. Önümüzde de doymak bilmeyen iştahlarıyla, milyarlarca liralık hırsızlıklarına rağmen kızarmayan yüzleriyle, bilimin, aydınlığın düşmanı, ruhları kapkara olan kendileri vardır.

Bize halk ve yurt sevgili aşıl原因an, beynimizi bilim ışığıyla aydınlatan öğretmenlerimize derin saygıyla. (24 Kasım 2015)